

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 9. srpna 2019 stížnost odsouzeného [příjmení] [jméno] [příjmení], narozeného [datum], proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. března 2019 sp. zn. 42 T 8/2013 a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost odsouzeného [příjmení] [jméno] [příjmení] zamítá.

Odůvodnění:

1. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. března 2019 sp. zn. 42 T 8/2013 byla postupem podle § 327 odst. 3 tr. řádu zamítnuta žádost odsouzeného [příjmení] [jméno] [příjmení] o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, jež mu byl uložen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. dubna 2014 sp. zn. 42 T 8/2013 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. září 2014 sp. zn. 7 To 60/2014 v trvání čtyř let a šesti měsíců.
2. Městský soud v Praze v odůvodnění svého zamítavého usnesení nejprve ve zkratce připomněl genezi proběhnuvšího řízení ve věci přerušení výkonu uloženého trestu odnětí svobody z důvodu nepříznivého zdravotního stavu odsouzeného a shrnul důvody, pro které odsouzený opakovaně žádá o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody.
3. Odsouzený především s poukazem na závěry znaleckého zkoumání a nově doložené aktuální lékařské zprávy zkonstatoval, že s ohledem na charakter jeho onemocnění a nepříznivou prognózu nelze než uzavřít, že podmínky pro upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody ve smyslu § 327 odst. 3 tr. řádu byly splněny.
4. Městský soud v Praze po zvážení všech okolností, tj. zejména výsledků znaleckého zkoumání, lékařských zpráv, jakož i vyjádření Vězeňské služby ČR, dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro postup podle § 327 odst. 3 tr. řádu splněny nebyly, na rozdíl od podmínek pro přerušení výkonu trestu odnětí svobody ve smyslu § 325 odst. 1 tr. řádu, neboť prognóza je nejistá a nelze s konečnou platností říci, že by se zdravotní stav odsouzeného nemohl do budoucna zlepšit do té míry, jež by odsouzenému umožnila ve výkonu uloženého trestu odnětí svobody pokračovat, byť za podstatně ztížených podmínek. Žádosti odsouzeného o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody proto nevyhověl.
5. Proti tomuto usnesení podal odsouzený v souladu s § 143 odst. 1 tr. řádu prostřednictvím svého obhájce řádně a včas stížnost.
6. Odsouzený v reakci na závěry Městského soudu v Praze shrnul, že samotné řízení o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody de facto inicioval sám Krajský soud v Brně ve svém usnesení ze dne 15. listopadu 2017 sp. zn. 53 Nt 122/2017-93, v němž konstatoval, že, „zdravotní potíže odsouzeného jsou takového rázu, že nemají být řešeny postupem podle § 325 odst. 1 tr. řádu, ale spíše postupem podle § 327 odst. 3 tr. řádu“. Připomněl, že fakt, že odsouzený trpí nevyčísitelnou životu nebezpečnou nemocí, připustily i Městský soud v Praze (usnesení ze dne 23. května 2018 sp. zn. 42 T 8/2013) a Vrchní soud v Praze (usnesení ze dne 14. srpna 2018 sp. zn. 7 To 52/2018). Rovněž upozornil, že z předložené lékařské dokumentace a výsledků znaleckého zkoumání je nasnadě, že stanovená diagnóza vylučuje potenciální zlepšení zdravotního stavu odsouzeného do té míry, jež by mu v budoucnu umožnila zbytek uloženého trestu odnětí svobody vykonat. Kupříkladu dle posudku MUDr. [anonymizováno] ze dne 7. prosince 2018 mj.,, s ohledem na dosavadní vývoj zdravotního stavu RJ nelze očekávat jeho zlepšení do té míry, aby RJ nepotřeboval neustálý dohled třetí osoby...“, „...RJ se nenachází ve

stavu, který by dovolil výkon trestu odnětí svobody, aniž by byl odsouzený ohrožen na zdraví či životě...“ a, ... onemocnění se nachází v terminální fázi s trvalou progresí...“, přičemž obdobně vyznívají i závěry znaleckého posudku MUDr. [příjmení] ze dne 10. prosince 2018. Přílohy stížnosti tvoří dále celá řada aktuálních (z průběhu roku 2019) lékařských zpráv o vyšetření odsouzeného, jež víceméně podrobněji dokreslují jeho tristní zdravotní stav.

7. Odsouzený je současně toho názoru, že napadené usnesení je z důvodu absence náležitého odůvodnění prakticky nepřezkoumatelné a ve své podstatě i nezákonné, neboť soud nově předložené závěry znaleckého zkoumání a lékařské zprávy dostatečně nerefletoval, resp. tyto zcela pominul, sám hodnotil otázku, která ve smyslu § 105 odst. 1 tr. řádu náleží pouze odborníkům, resp. znalcům, nesprávně zhodnotil otázku dalšího vývoje onemocnění odsouzeného v souvislosti s tím, zdali bude odsouzený v budoucnu vůbec kdy schopen výkonu trestu odnětí svobody a nesprávně postupoval i při výkladu předpokladů aplikace ustanovení § 327 odst. 3 tr. řádu. V této souvislosti bylo soudu prvního stupně vytčeno, že nepřistoupil k výsledku znalců, kteří zpracovali předložené znalecké posudky ani ošetřujícího lékaře odsouzeného a navrhl, aby tak učinil stížnostní soud.

8. Ze všech těchto, dále i podrobněji rozvedených důvodů, odsouzený navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadené usnesení postupem podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. řádu zrušil a sám znovu rozhodl tak, že podle § 327 odst. 3 tr. řádu se upouští od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, jenž byl odsouzenému uložen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. dubna 2014 č. j. 42 T 8/2013-2033 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. září 2014 sp. zn. 7 To 60/2014 v délce trvání čtyř let a šesti měsíců.

9. Vrchní soud v Praze z podnětu podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. řádu správnost výroku napadeného usnesení jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

10. Úvodem je třeba představit, že odsouzený [příjmení] [jméno] [příjmení] byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. dubna 2014 sp. zn. 42 T 8/2013 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. září 2014 sp. zn. 7 To 60/2014 odsouzen pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem. Trest odnětí svobody fakticky vykonával od 18. listopadu 2014 do 9. března 2016, kdy mu byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9. března 2016 sp. zn. 53 Nt 103/2016 postupem podle § 325 odst. 1 tr. řádu výkon trestu přerušen, a to do 9. května 2016. K dalšímu přerušování výkonu trestu odnětí svobody došlo usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. června 2016 sp. zn. 53 Nt 103/2016 do 25. listopadu 2016 a poté usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. listopadu 2016 sp. zn. 53 Nt 114/2016 do 25. listopadu 2017. Vždy se jednalo o přerušování výkonu trestu odnětí svobody s odkazem na nepříznivý zdravotní stav odsouzeného a nedostatečnou možnost poskytnout odsouzenému adekvátní zdravotní péči odpovídající jeho zdravotnímu stavu stran Vězeňské služby ČR. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15. listopadu 2017 sp. zn. 53 Nt 122/2017 byl návrh odsouzeného na další prodloužení přerušování výkonu trestu odnětí svobody podle § 325 odst. 1 tr. řádu a contrario zamítnut, nicméně dalším usnesením téhož soudu ze dne 9. května 2018 sp. zn. 40 Nt 127/2018 byl odsouzenému postupem podle § 325 odst. 1 tr. řádu výkon trestu odnětí svobody opět přerušen, a to do 30. dubna 2020. V současné době tedy odsouzený uložený trest odnětí svobody nevykonává a z doposud uloženého trestu odnětí svobody vykonal cca jeho čtvrtinu.

11. Podle § 325 odst. 1 tr. řádu je-li odsouzený, na němž se vykonává trest odnětí svobody, stížen těžkou nemocí, může předseda senátu výkon trestu na potřebnou dobu přerušit. Podle § 327 odst. 3 tr. řádu soud může upustit od výkonu trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku též tehdy,

zjistí-li, že odsouzený onemocněl nevléčitelnou životu nebezpečnou nemocí nebo nevléčitelnou nemocí duševní.

12. Instituty přerušení výkonu trestu a upuštění od jeho výkonu či výkonu jeho zbytku je nutno chápat jako instituty zabráňující tomu, aby se ve výkonu trestu odnětí svobody nacházely osoby trpící závažnými onemocněními, které není možno úspěšně léčit ve věznicích. Jejich smyslem je oddálit výkon trestu odnětí svobody, jestliže zdravotní stav odsouzenému aktuálně neumožňuje, aby se podrobil vězeňskému režimu, či definitivně rozhodnout, že trest odnětí svobody nebo jeho zbytek již nelze s konečnou platností vykonat. Účel obou těchto institutů se tak do značné míry překrývá a supluje, když jejich hlavním cílem je zamezit, aby se odsouzený z důvodu zhoršení svého zdravotního stavu, a to pro závažnou chorobu, která jej výrazně omezuje, která zásadně zhoršuje jeho postavení ve výkonu trestu a jejíž následky jak z hlediska doby jejího trvání, rizika ohrožení nebo poškození zdraví, tak hrozícího následku, včetně hrozby případného úmrtí, nedovolují léčbu odkládat, ocitl v situaci, kterou by bylo možné označit jako nelidské či ponižující zacházení či trestání představující aktuální zásah do práva podle čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 20. září 2006 sp. zn. I. ÚS 373/06).

13. O upuštění od výkonu trestu, resp. jeho zbytku, rozhoduje soud usnesením, jež má fakultativní charakter. Při posouzení podmínek tohoto institutu musí soud zvážit zejména závažnost nemoci, její stadium a průběh, možnosti věznice zajistit odpovídající léčebnou péči, jakož i délku nevykonaného trestu (srov. např. usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 19. září 2013 sp. zn. II. ÚS 2658/13). Naproti tomu, odbornými lékaři očekávané zhoršení zdravotního stavu odsouzeného v případě jeho nástupu do výkonu uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody mezi zákonná kritéria upuštění od výkonu trestu, popř. jeho zbytku nepatří (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. srpna 1998 sp. zn. 7 Tzn 77/98). I kdyby však byly naplněny citované zákonné podmínky, soud není povinen tento institut aplikovat, což ovšem nelze vykládat jako prvek libovůle, neboť soud musí učinit úvahu, zda odsouzený trpí závažnou chorobou, která by odůvodňovala požadované rozhodnutí a zároveň zda je možno, aby byla odsouzenému ve výkonu trestu odnětí svobody poskytnuta adekvátní lékařská péče. Jinými slovy, splnění zákonných podmínek pro aplikaci ustanovení § 327 odst. 3 tr. řádu automaticky nezakládá právo odsouzeného na upuštění od výkonu trestu, resp. jeho zbytku. Pokud je totiž stát schopen poskytnout takovou úroveň lékařské péče odsouzenému, důvody pro upuštění od výkonu zbytku trestu se zeslabují, neboť je zároveň třeba pamatovat na to, že pachatel je pravomocně odsouzen za spáchaný trestný čin, a tudíž je nepochybně dán veřejný zájem na tom, aby si odpykal uložený trest (srov. usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 25. dubna 2017 sp. zn. II. ÚS 1011/17). Námitky obhajoby týkající se nezákonnosti napadeného usnesení spočívající v nesprávném posouzení skutkových okolností lze tudíž označit za irelevantní. Stejně tak nelze souhlasit s tím, že by napadené usnesení bylo jakkoli nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění je zcela evidentní, jakým způsobem Městský soud v Praze rozhodl a proč.

14. Nad rámec výše uvedeného dlužno dodat, že obecně vzato trestní stíhání neprospívá zdravotnímu stavu žádného stíhaného a každé trestní stíhání vyvolává stres, který, bráno důsledně, zasahuje do jeho zdraví. Tyto obecné okolnosti však nemohou být důvodem k nestíhání trestných činů, neboť spravedlivé trestní stíhání zaviněných činů nebezpečných pro společnost je jedním z klíčových prvků právního státu a jednou z *raison d'être* státu jako takového vůbec (srov. usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 18. března 2003 sp. zn. II. ÚS 113/03).

15. V tomto kontextu je rovněž důležité si uvědomit, že pravomocné rozhodnutí o upuštění od výkonu trestu, resp. jeho zbytku, má ten velice závažný důsledek, že trest odnětí svobody, resp. jeho zbytek, nelze s konečnou platností vykonat, resp. v jeho výkonu pokračovat, i když rozhodnutí, kterým byl takový trest uložen, zůstává v právní moci a je formálně vykonatelné (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. srpna 1998 č. j. 7 Tzn 77/98).

16. Lze shrnout, že slučitelnost zdravotního stavu odsouzeného, a to i když je tato osoba vážně nemocná, a průběhu vazby, resp. výkonu trestu, je závislá na schopnosti státu poskytovat ve vězení lékařskou péči adekvátní kvality (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 4. října 2011 ve věci Goginashvili v. Gruzie, stížnost č. 47729/08, odst. 79). Pokud jde o kritérium tzv. adekvátní lékařské péče, Evropský soud pro lidská práva stanoví obecný standard, který nesmí odporovat základním požadavkům lidské důstojnosti (srov. jeho rozsudek ze dne 22. prosince 2008 ve věci Aleksanyan v. Rusko, stížnost č. 6468, odst. 139 a 140).

17. V tomto směru se Vrchní soud v Praze předně obrátil na Fakultní nemocnici Olomouc jakožto zpracovatele znaleckého posudku FNOL EX 40/2018-136 s žádostí o další doplnění znaleckého posudku ve vztahu k posouzení charakteru onemocnění odsouzeného [příjmení] [jméno] [příjmení], náročnosti péče o jeho osobu, možnostem Vězeňské služby ČR poskytnout odsouzenému péči odpovídající charakteru jeho onemocnění, jakož i určení prognózy zdravotního stavu odsouzeného pro účely výkonu trestu odnětí svobody pro futuro. Vedle toho požádal Vrchní soud v Praze Vězeňskou službu ČR o vyjádření, zdali jsou odsouzenému schopni poskytnout adekvátní péči odpovídající charakteru jeho onemocnění, aniž by současně došlo k ohrožení jeho zdraví či života a zdali případně evidují i jiné případy odsouzených ve výkonu trestu odnětí svobody trpících epilepsií.

18. Z doplňku znaleckého posudku vyplynulo, že zdravotní stav odsouzeného lze jednoznačně označit za trvalý, přičemž péče o odsouzeného musí být komplexní a trvalá spočívající v dodržování protizáchvatových režimových opatření a v pravidelné specifické léčbě směřující k potlačování záchvatové aktivity mozku. Tato léčba je přitom uskutečňována pomocí léků ze skupiny antiepileptik, u kterých musí být monitorována hladina koncentrace léků v krvi. Při snaze o potlačování křečové aktivity dochází k navyšování příslušných léků a dále k jejich vzájemné kombinaci za současné monitorace elektroencefalografického nálezu (EEG). Z důvodu zhoršujícího se klinického stavu nevyhlášené posttraumatické epilepsie, již odsouzený trpí, potenciálního uvolnění 3D ploténky ve spánkové oblasti a existence rizika těžkého poranění mozku při epileptickém záchvatu Vězeňská služba ČR není dle mínění znalců schopna odsouzenému poskytnout adekvátní péči tak, aby nebyl současně ohrožen jeho život nebo zdraví. Vzhledem ke zvyšující se četnosti křečové aktivity lze i přes poskytovanou léčbu podle všeho předpokládat, že stanovená diagnóza postupem času přejde v tzv. farmakorezistentní formu, která se projevuje další progresí křečové aktivity a s tím spojeným rizikem těžkého poranění mozku při úrazu hlavy v rámci křečového záchvatu. Vzhledem k výše uvedenému tudíž nelze předpokládat takové zlepšení klinického stavu, jež by odsouzenému vůbec kdy umožnilo výkon trestu odnětí svobody.

19. Naproti tomu ze zprávy Vězeňské služby ČR ze dne 24. července 2019 o posouzení zdravotního stavu je zřejmé, že ačkoliv se zdravotní stav odsouzeného postupně zhoršuje a frekvence výskytu epileptických záchvatů se zvyšuje, Vězeňská služba ČR je ať už sama či ve spolupráci s mimovězeňskými poskytovateli schopna odsouzenému zajistit adekvátní péči odpovídající charakteru jeho onemocnění. Jeho zdravotní stav totiž nevyžaduje soustavnou lůžkovou péči, vyžaduje dodržování léčebného režimu, jenž není v rozporu s podmínkami výkonu trestu odnětí svobody, a ambulantní dispenzární péči na specializovaném pracovišti příslušné odbornosti. V případě epileptického záchvatu v ordinační době příslušného zdravotnického zařízení je schopen zasáhnout lékař, popř. jiný zdravotnický pracovník, při protrahovaném záchvatu, který nereaguje na obvyklou léčbu je volán lékař rychlé záchranné služby, přičemž v nemocnicích je pro celou věznicí zajištěn nepřetržitý provoz. V případě záchvatu mimo ordinační dobu zdravotnického zařízení poskytují první pomoc do doby příjezdu zdravotnické záchranné služby zpravidla příslušníci Vězeňské služby ČR, kteří jsou v poskytování první pomoci pravidelně proškolení. [ulice] služba ČR nadto eviduje i jiné případy odsouzených ve výkonu trestu odnětí svobody trpících epilepsií, a to dokonce v nezanedbatelné četnosti.

20. Jak již bylo zmíněno, spolu s žádostí odsouzeného o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody byly současně předloženy znalecké posudky a lékařské zprávy, z nichž mimo jiné vyplývá, že zdravotní stav odsouzeného vyžaduje neustálý doprovod a dohled poučené osoby, která by v případě potřeby byla schopna odpovídajícím způsobem zasáhnout a odsouzenému poskytnout první pomoc, přičemž záruku takové péče není dle názoru znalců a ošetřujících lékařů odsouzenému v režimu výkonu trestu odnětí svobody možno garantovat. To je samo o sobě důvodem, proč odsouzený nemůže podle všeho ve výkonu uloženého trestu odnětí svobody řádně pokračovat.

21. Z důvodu ověření takových tvrzení, jež nebylo možno provést žádným jiným způsobem, rozhodl Vrchní soud v Praze dne 8. července 2019, se zřetelem k základním zásadám trestního řízení, jakož i ústavně zaručeným právům odsouzeného, o vydání příkazu ke sledování odsouzeného [příjmení] [jméno] [příjmení], a to na období od 8. července 2019 do 31. října 2019.

22. Z konstantní judikatury Ústavního soudu ČR lze jednoznačně dovodit, že k omezení soukromí může ze strany veřejné moci dojít jen výjimečně a jen, je-li to nezbytné (srov. nález sp. zn. I. ÚS 3038/07 ze dne 29. února 2008 (N 46/48 SbNU 549), bod 15). Listina základních práv a svobod v čl. 10 odst. 2 zaručuje právo na soukromý a rodinný život, resp. ochranu před neoprávněným zasahováním do něj. Operativně pátrací prostředky, mezi které patří i tzv. sledování osob a věcí (srov. § 158d tr. řádu), tak nesmí sledovat jiný účel než získání informací o skutečnostech důležitých pro trestní řízení (srov. § 158b odst. 2 tr. řádu) Zdravotní stav odsouzeného je takovou skutečností důležitou pro trestní řízení, obdobně je jím jednání odsouzeného, který by se v důsledku předstíraného nepříznivého zdravotního stavu vyhýbal konkrétním úkonům trestního řízení, tj. včetně výkonu uloženého trestu odnětí svobody. Výkladem § 158d odst. 2 tr. řádu ve smyslu § 158b odst. 2 tr. řádu, tudíž nikterak nedochází k porušení ústavně zaručených práv odsouzeného, tj. práva na soukromý a rodinný život a na spravedlivý proces, neboť k zaručení efektivity postupu orgánů činných v trestním řízení patří i potřeba zjišťovat, zda odsouzený nepředstírá nepříznivý zdravotní stav, v důsledku čehož by se mohl vyhýbat trestnímu řízení (srov. usnesení ze dne 18. dubna 2017 sp. zn. II. ÚS 3107/16). Nelze než uzavřít, že zásah do soukromí odsouzeného shora popsaným způsobem byl v daném případě zcela legitimní a nikterak nevybočil ze zákonem vytyčených mezí, jejichž respektování je integrální součástí ústavně konformního postupu orgánů činných v trestním řízení.

23. Ze zpráv o průběhu nařízeného sledování ze dnů 17. července 2019, 18. července 2019, 23. července 2019, 26. července 2019 a 1. srpna 2019 pak Vrchní soud v Praze zjistil, že aktuální zdravotní stav odsouzeného rozhodně nepřivodil jeho rezignaci na společenský či sportovní život, odsouzený je nanejvýš schopen pohybovat se samostatně, bez asistence jakékoliv další, natož poučené osoby, či opory francouzské hole. V průběhu sledování odsouzený opakovaně odjel s řidičem do Žlutých lázní, kde zůstal bez jeho doprovodu, dne 17. července 2019 po odjezdu ze Žlutých lázní navštívil Galerii Meridian v Široké ulici, v Praze 1, a to opět bez doprovodu další osoby. Především však zvládl i poměrně fyzicky náročnou činnost, když se dne 23. července 2019, kdy teploty na celém území ČR atakovaly tropických 30°C, nechal po poledni řidičem odvézt desítky kilometrů za Prahu a v okolí Votic bez jakéhokoli dohledu odjel sám na kole. Jak je pak dále patrné z protokolů o sledování, odsouzený se při vystupování na veřejnosti chová přinejmenším konspirativně, zakrývá si obličej a účelově mění vozidla.

24. Vzhledem k obsahu jednotlivých zpráv o průběhu sledování bylo možno konstatovat, že účel sledování osoby odsouzeného [příjmení] [jméno] [příjmení] byl naplněn již po necelém měsíci, přičemž Vrchní soud v Praze rozhodl dne 8. srpna 2019 o odvolání příkazu ke sledování. Vrchní soud je dalek toho, zlehčovat jakkoli zdravotní stav odsouzeného, nicméně okolnosti zjištěné v rámci stížnostního řízení nepochybně významně podporují správnost a důvodnost napadeného rozhodnutí Městského soudu v Praze.

25. Lze tak opět uzavřít, že v projednávané věci bylo na podkladě shromážděných důkazů prokázáno, že odsouzený je nevléčitelně nemocen a jeho nemoc jej může kdykoliv a kdekoliv ohrozit na životě. Skutečnost, že se ve vztahu k jeho onemocnění hovoří o tzv. „terminálním stadiu“ ovšem rozhodně neznámá, že by byl v konečné fázi života, tj. na hranici mezi životem a smrtí. Pojem terminální stadium v tomto kontextu pouze specifikuje charakter jeho onemocnění, tj. jeho nevléčitelnost. Zdravotní stav odsouzeného je však průběžně monitorován a bazálního způsobu života je při respektování nařízené medikace a léčebných postupů bez nutnosti hospitalizace evidentně schopen, přičemž není rozdílu, zda je tomu tak ve výkonu trestu odnětí svobody nebo mimo něj. Z aktuálního vyjádření Vězeňské služby ČR a jejího zdravotního oddělení je navíc zřejmé, že ve spolupráci s civilními zařízeními jsou schopni odsouzenému ve výkonu trestu odnětí svobody odpovídající zdravotní péči v nezbytném rozsahu zajistit.

26. Ze všech výše uvedených důvodů byla stížnost odsouzeného shledána nedůvodnou, a jako takovou ji Vrchní soud v Praze postupem podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není žádný opravný prostředek přípustný.

Praha 9. srpna 2019

JUDr. Martin Zelenka
předsedkyně senátu